

рата; той отрича собственността, която революцията дроби въ интереса на нейното спазване, отечеството, — любовта къмъ което революцията докарва до героизмъ, свободата — която тя основава съ цѣната на безкрайни страдания.

Принципитѣ провъзгласени отъ тая Революция, още не бѣха показали плодетѣ си; тя не постигна напълно идеала си; програмата на 1789 година не бѣше напълно изпълнена. Но кой можаше да си въобрази, че слѣдъ по-малко отъ едно столѣтие погрѣшкитѣ на старото общество нѣма да се продължѣтъ отъ новото? Че многочисленнитѣ опити ще излѣзатъ сполучливи? Кой е бѣлнувалъ за съвършенство, за едно непогрѣшимо правителство и за единъ народъ безъ недостатъци? Кой е бѣлнувалъ всичко това, освенъ тие улове, които съвсѣмъ не сѣ привикнали да прѣсмѣтатъ нито традиции, нито интереси, нито човѣчески страсти? Безповрътния прогресъ не е дѣло само на една епоха; движението често се стѣснява, както отъ нетърпеливо напрѣдничавитѣ, тъй и отъ назадничавитѣ хора.

А мѣжду това колко нѣщо извърши Революцията! Когато сравняватъ съвременната Франция съ тая отъ стария режимъ, както сме я очѣртали въ началото на тая книга, каква разлика има мѣжду тие два образа!

Равенството замѣни привилегията на ражданието. Държавнитѣ теготби тежѣтъ еднакво върху всичкитѣ граждани; правосъдието е равно за всички; висшитѣ длѣжности за всички достѣпни. Всички тие вижви прѣобрѣтения ще бѣдѣтъ скоро дѣпълнени съ еднакво достѣпно за всички образование.

Свободата на трудътъ и на индустрията сѣ приети отъ законитѣ ни; тѣ се вкореняватъ въ нравитѣ ни, колкото повече народа ги по-разбира. Свободата на религията, на словото и на прѣподаванието не се отричатъ вече отъ сериознитѣ улове.